

חוק אכסון במלון (הוראת שעה), תשי"ח-1958 *

1. בחוק זה – הנרות
- “מלון” – לרבות בית לינה, פנסיון, אכסניה, בית הארחה וכל מוסד כיוצא באלה;
 “בעל מלון” – לרבות מי שבידו הנהלת המלון;
 “צו-אכסון” – צו לפי סעיף 3.
2. (א) ראש הממשלה רשאי למנות פקידי אכסון לצורך חוק זה.
 (ב) מינוי על פי סעיף זה יכול להיות כללי או מסוייג.
 (ג) כל מינוי על פי סעיף זה יפורסם ברשומות.
3. מלון שיש עליו אישור לפי צו ההגנה (זיהוי עסקים למכירת טובין ומתן שירותים לתיירים), תשי"ז-1957¹, רשאי פקיד האכסון, בצו בחתימת ידו, לחייב את בעל המלון לאכסן בו אדם הנקוב בצו, כמשך תקופה המפורשת בצו ובתנאי לינה, כלכלה ושירות הנהוגים באותו מלון, אם נוכח פקיד האכסון, כי הדבר דרוש לאכסון תיירים בשים לב לאפשרויות האשפוז במלונות, או לשם מתן אכסון חלוף למפנה הדר מכות צו-אכסון.
4. לא יינתן צו-אכסון על חדר התפוס בידי אדם השווה בישראל על פי אשרה ורשיון לשיבת מעבר או לשיבת ביקור, כמשמעותם בחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952², אלא אם תמה התקופה שבה הוא רשאי לתפוס את החדר על פי חוזה או הזמנה שאושרה על ידי בעל המלון או מטעמו, והחדר דרוש למען אדם אחר כאמור שהזמין את החדר לתקופה המתחילה כתום תקופת אכסונו של האדם שקדם לו.
5. ניתן צו-אכסון המחייב בעל מלון לאכסן מתאכסן בחדר מסויים שבמלונו, ואותה שעה תפוס החדר לתקופה מסויימת בידי אדם אחר על פי חוזה או על פי הזמנה שאושרה בכתב על ידי בעל המלון או מטעמו, חייב תופס החדר לפנותו לא יאוחר מ-12 שעות ממסירת צו האכסון, ופקיד האכסון יתן לו, לפי דרישתו, אכסון חלוף סביר עד לגמר אותה תקופה או עד לגמר תקופת צו-האכסון, הכל לפי המועד הקצר יותר; היה החדר תפוס שלא לפי חוזה או הזמנה כאמור, חייב התופס לפנותו מיד.
6. התקשר בעל מלון עם אדם בנוגע למלון, ולאחר זאת ניתן צו-אכסון אשר שלל מבעל המלון את האפשרות לקיים התחייבות שנתחייב בה על פי ההתקשרות, לא ישא בעל המלון בכל אחריות אזרחית כלפי אותו אדם בשל אי קיום אותה התחייבות.
7. דמי האכסון על פי צו-אכסון ישולמו על ידי המתאכסן על פיו, או על ידי מי שפקיד האכסון הורה עליו; דין דמי האכסון כדין חוב אזרחי שהמתאכסן או האדם האמור, הכל לפי המקרה, חב לבעל המלון.
8. פקיד אכסון רשאי, לפני הביצוע, לבטל או לשנות צו שניתן על ידיו לגבי מלון או חלק ממנו; ואין ביטול צו או שינויו גורע מסמכות פקיד האכסון לתת צו חדש לגבי אותו מלון או לגבי חלק ממנו.
9. פקיד אכסון רשאי להשתמש בכוח במידה הדרושה לביצוע צו-אכסון, ולהיעזר למטרה זו במשטרה.

* נתקבל בכנסת ביום כ"ו באדר תשי"ח (18 במרס 1958); הצעת החוק ודברי הסבר נתפרסמו בה"ח 337, חשי"ח, עמ' 158.

¹ ק"ת 677, תשי"ז, עמ' 907.

² ס"ח 111, תשי"ב, עמ' 354.

10. (א) צו־אכסון יימסר, ככל האפשר סמוך לנתינתו, לבעל המלון ולמתאכסן שהצו נוגע להם.
(ב) לא עלה בידי מוסר צו־האכסון למצוא במלון את בעל המלון או את התופס בחדר הנדון, מותר להציג את הצו במקום הנראה לעין, על פני המלון או בתוכו, וכן בחדר הנדון, וצו שהוצג כאמור רואים אותו כאילו נמסר שעה שהוצג.
11. (א) מינה ראש הממשלה פקיד אכסון, ימנה שר המשפטים ועדות ערר של שלושה לצורך חוק זה; הוגשה לשר המשפטים על ידי מי שהוא, לדעת השר, ארגון יציג של בעלי מלון רשימת מועמדים לחברות בוועדה, ימנה השר מתוך רשימה זאת לפחות חבר אחד המוכן לקבל את המינוי.
(ב) היושב ראש בוועדת ערר יהיה שופט שלום.
(ג) מינוי של ועדת ערר יכול להיות כללי או לשטח מסוים, ככל שנראה לשר המשפטים.
(ד) הודעה על כל מינוי של ועדת ערר ועל מענה תפורסם ברשומות.
12. (א) הרואה עצמו נפגע על ידי צו־אכסון רשאי, תוך שבעה ימים מהיום בו הגיע הצו לידיעתו, לערור עליו בפני ועדת ערר.
(ב) הערר יוגש לוועדת הערר בכתב, והעתק ממנו יישלח על ידי ועדת הערר לפקיד האכסון שנתן את הצו.
(ג) הגשת ערר על צו־אכסון אינה מעכבת את ביצוע הצו.
(ד) קיום זכות הערר, המועד להגשתו ומען ועדת הערר יפורשו בצו־האכסון.
(ה) ועדת הערר רשאית לאשר את צו־האכסון, עם שינויים או בלי שינויים, או לבטלו.
13. (א) ועדת ערר מחליטה ברוב דעות.
(ב) לוועדת ערר יהיו כל הסמכויות שאפשר להעניקן לוועדת חקירה לפי סעיף 5 לפקודת ועדות חקירה.³
(ג) ועדת ערר קובעת בעצמה את סדרי דינה ועבודתה במידה שלא נקבעו בחוק זה.
14. אין לערער על צו־אכסון או על החלטה של ועדת ערר בפני כל בית משפט או בית דין שהוא.
15. בעל מלון חייב, ככל שיידרש על ידי פקיד אכסון, למסור לו ולשליחיו ידיעות בנוגע לאפשרויות האכסון במלונו ובנוגע לבני האדם הגרים בו.
16. לפקיד האכסון ולשליחיו הזכות להיכנס בכל עת סבירה לכל מלון ולבדוק בו את פנקס האורחים ואת המסמכים האחרים העשויים להקל עליו את ביצוע חוק זה.
17. (א) העובר על הוראה שבצו־אכסון, דינו – מאסר שלושה חדשים או קנס חמש מאות לירות.
(ב) בעל מלון שאינו ממלא את המוטל עליו על פי סעיף 15, דינו – מאסר שלושים יום או קנס מאה וחמישים לירות.
18. סמכויות לפי חוק זה אינן גורעות מסמכויות לפי חיקוק אחר.
19. תקופת תקפו של חוק זה היא עד יום כ' בטבת תשי"ט (31 בדצמבר 1958).

דוד בן-גוריון
ראש הממשלה

יצחק בן-צבי
נשיא המדינה

³ חוקי א"י, כרך א', פרק כ"א, עמ' 152.